

Hukuk Genel Kurulu 2023/191 E. , 2023/703 K.

•

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ :Aile Mahkemesi
KARAR : Davanın reddine

Taraflar arasındaki ziynet alacağı davasından dolayı yapılan yargılama sonunda İlk Derece Mahkemesince davanın reddine karar verilmiştir.

Kararın davacı vekili tarafından istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince istinaf başvurusunun esastan reddine karar verilmiştir.

Bölge Adliye Mahkemesi kararının davacı vekili tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 3. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, İlk Derece Mahkemesi tarafından Özel Daire bozma kararına karşı uyularak yapılan yargılama sonunda davanın yeniden reddine karar verilmiştir.

İlk Derece Mahkemesi kararının davacı vekili tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, İlk Derece Mahkemesi tarafından Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı davacı vekili tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne verildikten sonra Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan gündem ve dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

Davacı vekili 25.05.2015 tarihli dava dilekçesinde; tarafların 03.05.2008 tarihinde evlendiklerini, ortak bir çocuklarının bulunduğunu, sonrasında ... 5. Aile Mahkemesinin 2013/163 Esas ve 2013/269 Karar sayılı kararı ile boşanmalarına karar verildiğini, kararın 21.11.2013 tarihinde kesinleştiğini, evlenme töreninde davacıya 22 ayar 20 adet (toplamda) 350 gr altın bilezik, 14 ayar 30 gr ağırlığında set, 2 adet 14 ayar kelepçe bilezik ve 42 adet çeyrek altın takıldığını, müvekkiline ait bu ziynet eşyalarının eve hırsız girebileceği ve evde muhafaza etmenin zor olacağı bahanesiyle davacıdan alındığını, erkek eşin bu eşyaları eşinden aldıktan sonra eşine karşı boşanma davası açtığını, 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu (4721 sayılı Kanun, TMK) uyarınca ziynet eşyalarının kadına ait olduğunu ve bu davayı açmak için boşanma ve süre şartlarının aranmadığını ileri sürerek ziynet eşyalarının aynen iadesine, aynen iadenin mümkün olmaması hâlinde fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydıyla 43.070,00 TL bedelin dava tarihinden itibaren işleyecek yasal faizi ile birlikte davacıya ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP

Davalı vekili 16.06.2015 tarihli cevap dilekçesinde; tüm iddiaları inkârla, tarafların 19.08.2009 tarihinde ... isminde bir çocuklarının doğduğunu, 2010 yılının Kasım ayında davacının evi terk etmesi sonucu ayrı yaşamaya başladıklarını, kadının erkeğe nafaka davası açması karşısında erkeğin de kadın aleyhine boşanma davası açtığını, eşler arasında 2010-2015 yılları arasında birçok dava görüldüğünü ancak ziynet eşyalarından hiç söz edilmediği, beş yılın sonunda ziynet eşyası alacağının talep edilmesinin kötüniyetli olduğunu, davacının evlilik sonrasındaki dönemde ziynet eşyalarını taktığını, bu hususta delil sunacaklarını, ziynetlerin müvekkili tarafından kadın eşten hiçbir zaman alınmadığını, tüm takıların kadında olduğunu, araba alma amacıyla dahi kadının ziynet eşyalarını bozdurmayı kabul etmediğini, davacının ortak konutu terk ederken dava konusu ziynet eşyalarını da yanına aldığını, eşlerin barışmaları için yapılan görüşmelerde kadının bileziklerinin kolunda olduğunu belirterek haksız davanın reddine karar verilmesini talep etmiştir.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin 08.03.2017 tarihli ve 2015/320 Esas, 2017/158 Karar sayılı kararı ile; toplanan tüm deliller, dinlenen tanık beyanları, boşanma ve nafaka dava dosyası ve bilirkişi raporu dikkate alındığında davacı ziynet eşyalarının elinden alındığını ve iade edilmediğini iddia etmiş ise de, dinlenen davacı tanıkları, ... ve ...'nın "ziynet eşyalarının bir kısmının araç alımında kullanıldığını, davacının

araç alımı için kendi isteğiyle ziynet eşyalarını davalıya verdiğini, kalan ziynet eşyalarının da davalının anne ve babasının borçları için bozdurulduğunu" ifade ettikleri, boşanma dava dosyasında davacı kadın vekilinin aleyhe açılmış olan boşanma davasına verdiği 27.01.2011 tarihli cevap dilekçesinde "son yaşanan darp olayı sonrası davacı koca davacı eşini ve çocuğu müşterek hanede bırakarak anne ve babasının evine gitmiş ve müvekkili istemediğini evi terk etmesini söylemiştir. Hal böyle olunca 15 aylık bebeği ile ortada kalan davacı kadın ağabeylerini arayarak yardım istemiş ve müvekkille müşterek haneden ayrılmak zorunda kalmıştır" savunmasına yer verdiği, nitekim mahkeme huzurunda dinlenen davacı tanığı'in de davacıyı ortak konuttan kendisinin aldığını beyan ettiği, bu durumda davacının ortak konuttan davalının bulunmadığı bir zamanda abisinin gelerek kendisi ve çocuğunu alması şeklinde ayrıldığı, hâl böyle olunca davacının takılan ziynet eşyalarının, davalı tarafın zilyetlik ve korumasına terk edildiğini ispatlayamadığı, taraflar ayrıldıktan sonra bir kısım ziynet eşyalarının davacı üzerinde bulunduğuna ilişkin tanık beyanlarının bulunduğu, davacının yemin deliline dayanmış olmasına rağmen yemin teklif etmediği gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

IV. İSTİNAF

A. İstinaf Yoluna Başvuranlar

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili istinaf başvurusunda bulunmuştur.

B. Gerekçe ve Sonuç

Bölge Adliye Mahkemesinin 13.10.2017 tarihli ve 2017/1653 Esas, 2017/1836 Karar sayılı kararı ile; dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuni gerektirici sebeplere, özellikle davalı tanıkları ..., ...,'in beyanlarına göre delillerin takdirinde bir yanlışlık bulunmadığı ve ilk derece mahkemesince verilen kararın usul ve yasaya uygun olduğu gerekçesiyle davacının istinaf talebinin esastan reddine karar verilmiştir.

V. BOZMA VE BOZMADAN SONRAKİ YARGILAMA SÜRECİ

A. Bozma Kararı

1. Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili temyiz isteminde bulunmuştur.

2. Yargıtay 3. Hukuk Dairesinin 30.05.2019 tarihli ve 2017/17187 Esas, 2019/5211 Karar sayılı kararı ile; "...Türk Medeni Kanununun 6. maddesi hükmü uyarınca; kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça taraflardan her biri hakkını dayandırdığı olguların varlığını ispatla yükümlüdür. Gerek doktrinde, gerek Yargıtay içtihatlarında kabul edildiği üzere ispat yükü hayatın olağan akışına aykırı durumu iddia eden ya da savunmada bulunan kimseye düşer. Öte yandan ileri sürdüğü bir olaydan kendi yararına haklar çıkarmak isteyen kimsenin iddia ettiği olayı ispatlaması gerekir. Somut olayda, ispat yükü davacıda olup davacı davasını ispat yönünde tanıklarını dinletmiştir.

6100 sayılı HMK'nun 255. maddesi uyarınca; aksine ciddi ve inandırıcı deliller ile olaylar bulunmadıkça, asıl olan, tanıkların gerçeği söylemiş olmalarıdır.

Aynı kanunun 198. maddesine göre, takdiri bir delil olan tanık beyanı, hâkimi bağlamaz. Ancak hâkim, tanık beyanını serbestçe takdir ederken sadece vicdani kanaati ile karar veremez. Tanık beyanları yönünde ya da aksine hüküm tesis edilmesi durumunda, tanık beyanının neden kabul edildiği ya da edilmediği açıklanmalıdır. Bu aşamada hemen belirtilmelidir ki, akrabalık veya diğer bir yakınlık, başlı başına tanık beyanını değerden düşürücü bir sebep sayılamaz.

Somut olay irdelendiğinde; davacı düğünde takılan ziynet eşyalarının evlilik sırasında eve hırsız girebileceği ve evde muhafaza etmenin zor olacağı bahanesiyle alındığını ve iade edilmediğini iddia etmiş, dinlenen davacı tanıklarından davacının abisi ..., özetle; düğün gecesinden sonra hırsızlık olabileceği ve tarafların da çalıştıkları için davalının ailesinin evinde bulunan kasaya ziynet eşyalarının konulduğunu, daha sonra araç alımında tarafların ziynet eşyalarının bir kısmının bozdurduğunu, kız kardeşinin eşyalarını almaya gittiklerinde davalının babasının ziynet eşyalarının bozdurulduğunu ve kendi borçları için harcandığını söylediğini, ziynet eşyaları daha önce elinden alındığından evden ayrılırken yanında getirmesinin söz konusu olmadığını; davacının annesi ... özetle; ziynet eşyalarının bir kısmının araba alırken kullanıldığını, kalanının da davalının anne ve babasının borçlarını ödemek için bozdurulduğunu bildiğini; davacının kardeşi özetle; düğünden sonra ziynet eşyalarının bir kısmının davalının annesinin evinde kasa olması nedeniyle davalının annesine teslim edildiğini, bileziklerin davacıda kaldığını, bir süre sonra davalının bilezikleri alarak araba satın aldığını, kız kardeşinin eşyalarını almaya gittiklerinde dayısı ...'in davalının babasına bu kızın altınları nerede diye sorduğunda kendi borçları için bozdurulduğunu söylediğini; davacının dayısı özetle; taraflar ayrı yaşamaya başlayınca davacının çeyiz eşyalarını almaya gittiklerinde davalının babasına kızın altınları nerede niye vermiyorsunuz diye sorduğunda borçları için

bozdurduğunu söylediğini beyan ettikleri görülmüştür.

Bölge Adliye Mahkemesince; davalı tanığı ...'in, davacının ağabeyi ile birlikte elinde poşetler ve çocuğun pusetiyle arabaya binerken gördüğüne ilişkin beyanı nazara alınarak, davacı kadının müşterek haneden ayrılmadan önce evde davalı koca yanında bulunmaksızın bir süre kaldığı, müşterek haneden bir kısım eşyalarını alarak ağabeyi ile birlikte ayrıldığına ilişkin ilk derece mahkemesince yapılan tespitin doğru olduğunun kabul edildiği, ziynet eşyalarının elinden alındığını dinlettiği tanıkların beyanı ile somut bir şekilde ispat edemediği gerekçesiyle, davacı tarafça yapılan istinaf talebinin esastan reddine karar verilmiştir.

Eldeki davada, davacının iddiasının evlilik birliği içerisinde ziynet eşyalarının elinden alınıp iade edilmediğine ilişkin olduğu ve davacı tanıklarının davacının iddiası ile örtüşen beyanda bulundukları görülmüştür.

Davacı tanıklarından davacının dayısı'a davalının babası tarafından altınların davalıların ailesinin borçları nedeni ile bozdurulduğunu söylediği ve davacı tanıklarından ... ve'in de bu konuşmayı duyduklarını belirttikleri halde; davacı tanık beyanlarına neden itibar edilmediği gerekçeli kararda tartışılmamıştır.

Hal böyle olunca, mahkemece; yukarıda ifade edilen yasa hükümleri ve açıklamalar dikkate alınmak suretiyle davacı tanık beyanlarına neden itibar edilmediği gerekçeleri ile ortaya konulmalıdır. Eksik inceleme ve yanılığlı değerlendirme ile yazılı şekilde hüküm tesisi doğru görülmemiş, bozmayı gerektirmiştir..."

gerekçesiyle karar bozulmuştur.

3. İlk Derece Mahkemesinin 16.03.2021 tarihli ve 2019/764 Esas, 2021/212 Karar sayılı kararı ile; bozma ilâmına uyularak yapılan yargılama sonunda davacı tanığı'ın beyanında geçen ve doğru olup olmadığı başka bir surette denetlenemeyen hususlara dayanılarak davanın ispat edilmiş sayılamayacağı, bu nedenle tanığın beyanına üstünlük tanınmadığı, ayrıca davacının dava ve cevaba cevap dilekçesinde talebin dayanağı vakia konusunda birlik sağlamayarak samimiyetine olan inandırıcılığını düşürdüğü, bu samimiyeti zayıflatan başka bir hususun ise boşanma dosyasına verilen davacı kadının cevap dilekçesindeki beyanları olduğu, tüm bunlar dikkate alındığında kadının şiddet uygulanarak ortak evden atılmasının sabit olmadığı, kadının ziynetlerinin rızası dışında alındığına ilişkin davacı tanık beyanlarına itibar edilemediği gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

4. İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili temyiz isteminde bulunmuştur.

5. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile;

"...Kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça, taraflardan her biri, hakkını dayandırdığı olguların varlığını ispatla yükümlüdür (TMK m. 6). Davacı kadın; düğünde 20 adet toplamda 350 gr ağırlığında 22 ayar altın bilezik, 30 gr ağırlığında 14 ayar set, 2 adet 14 ayar kelepçe bilezik ve 42 adet çeyrek altın takıldığını, ziynet eşyalarının davalı tarafından eve hırsız girebileceği ve evde muhafaza etmenin zor olacağı bahanesiyle alındığını ve iade edilmediğini, cevaba cevap dilekçesi ile de elinden alındığını belirttiği altınlar ile erkeğin annesine araç alındığını belirterek, ziynetlerin aynen iadesi olmadığı takdirde ziynetlerin toplam bedeli olarak şimdilik 43.070,00 TL'nin iadesini talep etmiştir. Davalı erkek ise altınları hiç almadığını kadında olduğunu ve evden ayrılırken yanında götürdüğünü savunmuştur. İlk derece mahkemesince ispat edilemediği gerekçesi ile davanın reddine karar verilmiş, davacı tarafın istinaf kanun yolu inceleme talebi üzerine, bölge adliye mahkemesi hukuk dairesi esastan red kararı vermiştir. Bölge adliye mahkemesi hukuk dairesi kararının davacı kadın tarafından temyizi ile Yargıtay 3.HD. 30.05.2019 tarihli kararında davacı kadının tanık beyanlarının iddiaları ile örtüşür mahiyette olmasına rağmen neden itibar edilmediğinin gerekçede tartışılmadığı ve eksik inceleme ile hüküm kurulduğu gerekçesi ile karar bozulmuştur. Bozma kararına uyan mahkemece yine sübut bulmayan davanın reddine karar verilmiştir.

Ancak, yapılan yargılama ve toplanan delillere göre davacı kadının ziynet eşyalarının güvenlik gerekçesi ile elinden alınarak kendisine iade edilmediğini tanık beyanlarıyla ispatladığı anlaşılmaktadır. Davacı kadının ziynet alacağı talebinin kabulüne karar verilmesi gerekirken yetersiz gerekçe ile davanın reddi doğru olmayıp, bozmayı gerektirmiştir..."

gerekçesiyle karar bozulmuştur.

B. İlk Derece Mahkemesince Verilen Direnme Kararı

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile önceki karardaki gerekçe tekrar edilmek suretiyle direnme kararı verilmiştir.

VI. TEMYİZ

A. Temyiz Yoluna Başvuranlar

Direnme kararına karşı süresi içinde davacı vekili tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

B. Temyiz Sebepleri

Davacı vekili; davanın reddine karar verilmesinin hatalı olduğunu ileri sürerek kararın bozulmasını talep etmiştir.

C. Uyuşmazlık

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; ziynet alacağı istemine ilişkin eldeki davanın, dosya kapsamındaki deliller bir bütün olarak değerlendirildiğinde ispatlanıp ispatlanamadığı noktasında toplanmaktadır.

D. Ön Sorun

Hukuk Genel Kurulundaki görüşmeler sırasında işin esasının incelenmesinden önce;

İlk Derece Mahkemesince davanın reddine ilişkin verilen karara karşı davacı vekili tarafından istinaf kanun yoluna başvurulması üzerine Bölge Adliye Mahkemesince istinaf talebinin esastan reddine karar verildiği, hükmün davacı vekili tarafından temyizi üzerine Özel Dairece İlk Derece Mahkemesi kararının bozulduğu, bozma üzerine İlk Derece Mahkemesince davalı aleyhine açılan 43.070,00 TL ziynet alacağı istemli davanın reddi yönünden önceki kararda direnildiği dikkate alındığında; 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 341/2 nci maddesi kapsamında direnme kararının verildiği 08.09.2022 tarihi itibarıyla miktar yönünden kesinlik sınırının tespitinde 6100 sayılı Kanun'un 341/2 nci maddesinin mi, yoksa 362/1-a maddesinin mi uygulanması gerektiği hususu ön sorun olarak tartışılıp değerlendirilmiştir.

E. Gerekçe

1. İlgili Hukuk

1. 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (6100 sayılı Kanun) 341 ve 362 nci maddeleri.

2. 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (4721 sayılı Kanun) 220 nci maddesi.

2. Değerlendirme

a. Ön Sorun Yönünden

1. Bu aşamada istinaf ve temyize ilişkin yasal düzenlemelerin açıklanmasında yarar vardır.

2. 5235 sayılı Adli Yargı İlk Derece Mahkemeleri ile Bölge Adliye Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yetkileri Hakkında Kanun'un Geçici 2 nci maddesinin birinci fıkrasında, "...Bölge adliye mahkemelerinin kuruluşları, yargı çevreleri ve tüm yurttaki göreve başlayacakları tarih, Resmî Gazetede ilân edilir" düzenlemesine yer verilmiş ve 07.11.2015 tarihli ve 29525 sayılı Resmî Gazete'de ilan edilerek bölge adliye mahkemeleri 20.07.2016 tarihi itibarıyla fiilî olarak göreve başlamış ve bu tarihten itibaren 6100 sayılı Kanun'un istinaf ve temyiz hükümleri uygulanmaya başlanmıştır.

3. 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 341 inci maddesinde istinaf yoluna başvurulabilen kararlar; 361 ve 362 nci maddelerinde ise temyiz edilebilen ve temyiz edilemeyen kararlar hüküm altına alınmıştır.

4. 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun istinaf yoluna başvurulabilen kararları düzenleyen 341 inci maddesi;

"İlk derece mahkemelerinin aşağıdaki kararlarına karşı istinaf yoluna başvurulabilir:

a) Nihai kararlar.

b) İhtiyati tedbir ve ihtiyati haciz taleplerinin reddi kararları, karşı tarafın yüzüne karşı verilen ihtiyati tedbir ve ihtiyati haciz kararları, karşı tarafın yokluğunda verilen ihtiyati tedbir ve ihtiyati haciz kararlarına karşı yapılan itiraz üzerine verilen kararlar.

(2) Miktar veya değeri üç bin Türk Lirasını geçmeyen mal varlığı davalarına ilişkin kararlar kesindir (Ek cümle: 24/11/2016-6763/41 md.). Ancak manevi tazminat davalarında verilen kararlara karşı, miktar veya değere bakılmaksızın istinaf yoluna başvurulabilir..." düzenlemesini içermektedir. 22.07.2020 tarihli ve 7251 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun'un (7251 sayılı Kanun) 34 üncü maddesi ile değiştirilmeden önce 341 inci maddesinin birinci fıkrasında ilk derece mahkemelerinden verilen nihai kararlar ile ihtiyati tedbir, ihtiyati haciz taleplerinin reddi ve bu taleplerin kabulü hâlinde, itiraz üzerine verilecek kararlara karşı istinaf kanun yoluna başvurulabileceği hükmü mevcuttu.

5. İlk derece mahkemeleri tarafından verilen ve miktar veya değeri 3.000 (yeniden değerlendirme oranlarına göre hesaplandığında 2022 yılı için 8.000,00 TL) Türk Lirasını geçmeyen mal varlığına ilişkin davalardaki kararlar kesinlik sınırı bakımından manevi tazminat istemleri için bir istisna getirilmiş ve miktarı ne olursa olsun manevi tazminata ilişkin kararlara karşı istinaf yoluna başvurunun mümkün olduğu belirtilmiştir.

6. Aynı Kanun'un temyiz edilemeyen kararları düzenleyen 362 nci maddesinde;

“(1) Bölge adliye mahkemelerinin aşağıdaki kararları hakkında temyiz yoluna başvurulamaz:

a) Miktar veya değeri kırk bin Türk Lirasını (bu tutar dâhil) geçmeyen davalara ilişkin kararlar...” şeklinde bir düzenlemeye yer verilmiştir.

7. Öte yandan hemen belirtmelidir ki; kesinlik sınırı kamu düzeninden olup bir mahkeme kararının temyiz edilip edilemeyeceği belirlenirken temyiz hakkının doğduğu (kararın verildiği) tarihteki hukuksal durum esas alınmalı, karar tarihinde yürürlükte bulunan kanun hükmü temyiz sınırı yönünden hangi düzenlemeyi içeriyor ise ona bağlı kalınmalıdır. Buradaki “karar” teriminin, gerek ilk derece mahkemesinin, gerek bölge adliye mahkemesinin Özel Daire bozmasına karşı verdiği direnme kararını da kapsayacağı hususunda duraksama bulunmamaktadır.

8. 6100 sayılı Hukuk Muhakameleri Kanunu'nda ilk derece mahkemesince verilen kararların temyiz edilmesi hâlinde kesinlik sınırının tespitine dair açık bir hüküm bulunmadığından HMK'nın 341 inci maddesinin ikinci fıkrasındaki düzenlemenin dikkate alınması gereklidir. Zira kanun yolu başvuru sınırlarının, başvurulacak kanun yoluna göre değil kararı veren mahkemeye göre belirlenmelidir.

9. Nitekim Hukuk Genel Kurulu'nun 24.06.2021 tarihli ve 2021/4-307 Esas, 2021/833 Karar sayılı kararı da aynı yöndedir.

10. Bu açıklamalara göre direnme kararının verildiği 08.09.2022 tarihinde HMK'nın 341/2 nci maddesinde öngörülen kesinlik sınırı 8.000,00 TL'dir.

11. Hukuk Genel Kurulunda yapılan görüşmeler sırasında bozmaya uyma veya direnme kararlarına ilişkin 6100 sayılı Kanun'un 373 üncü maddesinde iki olasılık düzenlendiği, ilk olasılığa göre bölge adliye mahkemesinin başvuruyu esastan reddi kararı üzerine, Yargıtayca karar kaldırılarak dosyanın ilk derece mahkemesine gönderilmesinin öngörüldüğü, ilk derece mahkemesinin Yargıtayın bozma kararına uymasından sonra vereceği yeni karara karşı, artık istinaf yoluna değil, doğrudan temyiz yoluna başvurulması gerektiği, ikinci olasılıkta ise bölge adliye mahkemesinin başvuruyu esastan reddetmeyip düzelterek yeniden veya yeniden esas hakkında bir karar vermesi ve bu kararın Yargıtayca tamamen veya kısmen bozularak dosyanın tekrar bölge adliye mahkemesine gönderilmesinin öngörüldüğü, her iki olasılıkta da Yargıtayın bozma kararı üzerine derece mahkemelerince verilen kararlara karşı temyiz kanun yoluna başvurulacağının belirtildiği, dolayısıyla Yargıtay bozma ilâmına karşı gerek bölge adliye mahkemesi gerekse kanuni düzenleme gereği ilk derece mahkemesinin vereceği uyma veya direnme direnme kararlarına karşı gidilebilecek olan kanun yolunun temyiz kanun yolu olduğu, temyiz kanun yolu şartlarının ise 6100 sayılı Kanun'un 362 nci maddesinde düzenleme altına alındığı, kanun yolu başvuru sınırlarının kanun yoluna göre değil de kararı veren mahkemeye göre tespit edilmesi gerektiği yönündeki çoğunluk görüşünün hukuki bir dayanağının bulunmadığı, yasa gereği doğrudan temyiz kanun yolunda istinafa başvuru sınırının kıyasen dikkate alınmasını haklı kılabilen açık veya yorum yoluyla ulaşılabilecek bir düzenleme de olmadığı gerekçesi ile dosyada ön sorun bulunduğu ve davacı vekilinin temyiz isteminin miktardan reddine karar verilmesi gerektiği görüşü ileri sürülmüş ise de bu görüş Kurul çoğunluğu tarafından benimsenmemiştir.

12. Hâl böyle olunca eldeki davada ön sorunun bulunmadığına 21.06.2023 tarihinde yapılan ikinci görüşmede oy çokluğu ile karar verilerek işin esasının incelenmesine geçilmiştir.

b. İşin Esası Yönünden

1. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ispat hukuku yönünden geçerli kurallara değinmekte yarar vardır.

2. Ziyet; altın, ... gibi kıymetli madenlerden yapılmış olup; insanlar tarafından takılan süs eşyası olarak tanımlanmaktadır (...), Ejder: Hukuk Sözlüğü, Ankara 2011, s. 1529).

3. Karine, belli bir vakiyadan, belli olmayan diğer bir vakıya için çıkarılan sonuçtur. Karine söz konusu olduğunda karine temeli ile karine sonucunu birbirinden ayırt etmek gerekir. Karineye dayanan taraf, sadece karine sonucunu ispat yükünden kurtulmuş olur, ancak karine temelini ispat etmek yükü altındadır.

Maddi hukukta karineler, kanuni ve fiili karineler olmak üzere ikiye ayrılır. Karineler ispat yükü bakımından önemlidirler. Yaşam deneyi kuralları sonucu oluşan fiili karineyle, ziynet eşyaları; eşler arasında aksine bir anlaşma veya bu konuda yerel bir adet bulunmadıkça evlilik sırasında kim tarafından hangi eşe takılmış olursa olsun kadın eşe bağışlanmış sayılır ve artık onun kişisel malı niteliğini kazanır. Nitekim Hukuk Genel Kurulunun 05.05.2004 tarihli ve 2004/4-249 Esas, 2004/247 Karar; 04.03.2020 tarihli ve 2017/3-1040 Esas, 2020/240 Karar; 04.11.2020 tarihli ve 2017/3-1512 Esas, 2020/835 Karar; sayılı kararlarında da aynı ilke benimsenmiştir.

4. Bu noktada kişisel mal kavramının yasal olarak nasıl düzenlendiği üzerinde durulmalıdır. 4721 sayılı Kanun'un "Kişisel mallar" başlıklı 220 nci maddesine göre "Aşağıda sayılanlar, kanun gereğince kişisel maldır: 1. Eşlerden birinin yalnız kişisel kullanımına yarayan eşya, 2. Mal rejiminin başlangıcında eşlerden birine ait bulunan veya bir eşin sonradan miras yoluyla ya da herhangi bir şekilde karşılıksız kazanma yoluyla elde ettiği malvarlığı değerleri, 3. Manevi tazminat alacakları, 4. Kişisel mallar yerine geçen değerler" şeklindeki hükümle kişisel mallar sayılmıştır.

5. Aynı Kanun'un 222/1 inci maddesi ile de "Belirli bir malın eşlerden birine ait olduğunu iddia eden kimse, iddiasını ispat etmekle yükümlüdür" hükmü düzenleme altına alınarak, ispat yükünün kime ait olduğu hususu belirlenmiştir.

6. İspat genel anlamda bir iddianın doğru ve gerçek olup olmadığı konusunda hâkimi inandırma faaliyetidir. İspat, kelime olarak tespit etme, belirleme, sabitleme anlamına gelmektedir. Anayasal dayanağı hukuki dinlenilme hakkına dayanan ispat hakkı ancak kanunla sınırlanabilir. Hukuki anlamda ispat faaliyetinde amaç; taraflar arasındaki uyuşmazlığa ilişkin dava tarihinden önce gerçekleşen vakıaların, gerçek olup olmadığı konusunda mahkemeyi ikna etmektir. Dava konusu yapılan hakkın gerçekten var olup olmadığının anlaşılması, maddi hukukun o hakkın doğumunu veya sona ermesini kendisine bağladığı vakıaların doğru olup olmadığının tespit edilmesi sonucunda mümkün olur. Başka bir anlatımla ispat; gösterilen delillerle, hâkimin dışında geçmiş dış âlemde gerçekleştiği iddia edilen olay ve olguların, gerçekte var olup olmadığı hakkında, hâkimde uyandırılan kanaat vasıtasıyla maddi gerçeğin adli gerçeğe dönüştürülmesidir.

7. İspatın konusunu; 6100 sayılı Kanun'un 187/1 inci maddesine göre, tarafların üzerinde anlaşamadıkları ve uyuşmazlığın çözümünde etkili olabilecek çekişmeli vakıalar oluşturur ve taraflarca bu vakıaların ispatı için delil gösterilir.

8. Vakıa (olgu) ise, 03.03.2017 tarihli ve 2015/2 Esas, 2017/1 Karar sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararında; kendisine hukuki sonuç bağlanmış olaylar şeklinde tanımlanmıştır. İspatı gereken olaylar, olumlu vakıalar olabileceği gibi olumsuz vakıalar da olabilir.

9. İşte dava konusu hakkın ve buna karşı yapılan savunmanın dayandığı vakıaların doğru olup olmadıkları hakkında mahkemeye kanaat verilmesi işlemine ispat denir. Bir taraf, ancak dayandığı vakıaların doğru olduğunu veya karşı tarafın dayandığı vakıaların doğru olmadığını ispat ederek, davanın kabulünü veya davanın reddini sağlayabilir. Davacı davasında ne kadar haklı olursa olsun, davasını dayandığı vakıaları ispat edemez veya ispat eder de davalı bunların aksini ispat ederse davayı kaybeder. 6100 sayılı Kanun ile düzenleme altına alınan emredici hükümlere göre; davacı iddiasının, davalı ise savunmasının dayanağı olan vakıaları ve bu vakıaların hangi delillerle ispat edileceğini dilekçelerinde (md. 119,1/e-f; md. 129,1/d-e) bildirirler. Hâkim ön inceleme aşamasında, tarafların iddia ve savunmaları çerçevesinde anlaştıkları ve anlaşamadıkları hususları tek tek tespit eder (md. 140).

10. Hâkim, taraflar arasında uyuşmazlık konusu olan vakıaların gerçekleşip gerçekleşmediğini, kural olarak kendiliğinden araştıramaz, davada her bir taraf, iddiasını veya savunmasını dayandığı vakıayı ispat etmek durumundadır. Bir davada her iki tarafın da delillerini sunması ve dayandıkları vakıaları ispat etmek için yargılamanın sonuna kadar faaliyet göstermeleri durumunda herhangi bir sorun çıkmayacaktır. Buna karşılık; gösterilen delillerin hâkime dava hakkında tam bir kanaat vermemesi hâlinde veya tarafların kendiliğinden ispat faaliyetinde bulunmayarak ispat yükünün diğer tarafa ait olduğunu ileri sürmeleri durumunda ispat yükünü taşıyan tarafın mahkemece tespit edilmesi önem arz edecektir. Zira hâkim davanın esası hakkında bir karar vermekle yükümlüdür. Hâkim bu hâllerde; ispat yükünün hangi tarafa düştüğünü tespit edecek ve uyuşmazlık konusu vakıayı ispat etmesini isteyecektir. Bu açıdan ispat yükü doktrinde; iddia konusu bir vakıanın gerçekleşmiş olup olmadığının anlaşılabilmesi sonucunda, vakıanın ispatsız kalması yüzünden, mahkemenin aleyhte kararıyla karşılaşma tehlikesi olarak tanımlanmaktadır.

11. İspat yükü hakkında genel kural; 4721 sayılı Kanun'un 6 ncı maddesinde "Kanunda aksine bir hüküm

bulunmadıkça, taraflardan her biri, hakkını dayandığı olguların varlığını ispatla yükümlüdür” ve 6100 sayılı Kanun'un 190 ıncı maddesinde de, “İspat yükü, kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakiya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir. Kanuni bir karineye dayanan taraf, sadece karinenin temelini oluşturan vakiya ilişkin ispat yükü altındadır. Kanunda öngörülen istisnalar dışında, karşı taraf, kanuni karinenin aksini ispat edebilir” şeklinde iki düzenleme ile hüküm altına alınmıştır. Buna göre ispat yükü; kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakiya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir. Her iki düzenlemede birbirleri ile paralel olup, HMK md. 190/1 inci hükmü, TMK'nın 6 ncı maddesine göre daha açık ve üzerinde uzlaşma bulunan bir ifadedir.

12. Yukarıdaki bentte bahsedilen genel düzenlemeden hareketle, kanun koyucu “...kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça,...” deyiimiyle ispat yükünde genel kuralın bazı istisnalarının bulunduğunu belirtmiştir. İşte bu istisnalardan birisi de normal durumun aksini iddia eden tarafın iddiasını ispatla yükümlü olması hâlidir. Normal bir duruma dayanan tarafın bu iddiasını ispat etmesi gerekmez; bilakis, ispat yükü bu normal durumun aksini ispat eden diğer bir ifadeyle hayatın olağan akışına aykırı iddiada bulunan tarafa düşer.

13. Uyuşmazlık konusu ziynet eşyaları; rahatlıkla saklanabilen, taşınabilen, götürülebilen türden eşyalardan olduğu için ziynet eşyalarında olağan olan, bu eşyaların kadın eşin himayesinde bulunmasıdır. Kaldı ki; hayat deneyimlerine göre de olağan olan bu çeşit eşyanın kadının üzerinde olması ya da evde saklanarak muhafaza edilmesidir. Bunların erkeğin zilyetlik ve korunmasına terk edilmesi olağan durumla bağdaşmaz. Bunun aksini iddia eden kadın eş iddiasını ispatla mükelleftir.

14. Ziynet eşyası davalarında, ispat hukuku yönünden öncelikli kural; davacı kadın eş tarafından dava konusu edilen ziynet eşyalarının, cins, sayı, nitelik ve miktar olarak varlığının kanıtlanmış olması gerekliliğine ilişkindir. Ziynetlerin varlığını bu şekilde ispatlayan kadın eşin ikinci olarak ise; bu ziynetlerin evlilik birliği içinde kendisinden alındığını ve tekrar iade edilmediğini veya bu şekilde elinden alındığına dair bir iddiası yoksa evden ayrılırken bu eşyaları yanında götürmesinin mümkün olmadığını ispat etmesi gerekir. Diğer bir ifadeyle ziynet alacağı hakkı olduğunu iddia eden kadın eş, varlığını kanıtladığı dava konusu ziynetlerin kendinde olmadığını şüpheye yer vermeyecek şekilde kanıtlanmakla yükümlüdür. İşte bu anda; kadın eş, fiili karineyle kişisel malı niteliğinde kabul edilen ziynet eşyalarının kendi himayesinden çıkarak, erkek eşin himayesine girdiğini şüpheye yer vermeyecek şekilde ispatlamış ise artık erkek eş; kadın eşe ait olan ziynet eşyalarının iadesiyle yükümlü olmadığı hususunu ispat yükü altındadır. Borçlar hukuku genel hükümleri uyarınca; aslolan borçlunun aldığı şeyi geri vermekle yükümlü olduğu kuralıdır. İade edilmemek üzere alındığı hususunda ispat yükü ise yukarıda açıkça vurgulandığı gibi, iddia edilen vakiya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa ait olduğuna göre, davalı eğer ki ziynetlerin himayesine girdiğini kabul ederse bu ziynetleri iade etmemek üzere alındığını ispatlamalıdır.

15. Tüm bu genel açıklamalar ışığında somut olay değerlendirildiğinde; davacı tarafın iddiasının ziynet eşyalarının evlilik birliği içerisinde elinden alınıp iade edilmediğine ilişkin olduğu, bu iddiasına ilişkin tanık deliline dayandığı, dava dilekçesi ile talep etmiş olduğu altınların varlığını dosyada mevcut 23.09.2016 tarihli bilirkişi raporunda tespit edilen ziynetler yönünden kanıtlandığı, varlığı kanıtlanan bu ziynetlerin kendisinden alındığına ve tekrar iade edilmediğine ilişkin ..., ...,, ... ve'ı tanık olarak dinlettiği, bu tanıklardan davacının abisi olan ...'in özetle "düğün gecesinden sonra hırsızlık olabileceği nedeniyle takılan takıların erkek eşin ailesi tarafından muhafaza altına alındığını, daha sonra araç alımında ziynet eşyalarının bir kısmının bozduğunu, kalan ziynet eşyaları hakkında da davalının babasının bizzat ziynet eşyalarını bozarak kendi borçları için harcadığını beyan ettiğini, dolayısıyla evden ayrılırken alınabilecek bir ziynet eşyasının bulunmadığını" ifade ettiği, annesi olan ...'nin özetle "düğünde takılan altınların kızı tarafından bizzat kayın validesine teslim edildiğini, sonrasında bu ziynetlerden bir kısmının araba alırken kullanıldığını, kalanının da davalının anne ve babasının borçlarını ödemek için bozduğunu" bildiğini söylediği, yine davacının abisi olan ...'nin özetle "düğünden sonra ziynet eşyalarının bir kısmının muhafaza edilmesi amacıyla davalının annesine teslim edildiğini, davacıda kalan bileziklerin ise araba satın almak amacı ile bozduğunu, kız kardeşinin eşyalarını almaya gittikleri esnada dayıları olan ...'in davalının babasına bu kızın altınları nerede diye sorunca davalının babasının kendi borçları için altınların bozduğunu ifade ettiğini" beyan ettiği, dayı olarak dinlenen ...'in de "tarafların ayrı yaşamaya başlaması üzerine ortak konuta yeğenin eşyalarını almaya gittiklerinde davalının babasına bu kızın altınları bilezikleri nerde, niye vermiyorsunuz diye sorduğunu ve karşılığında borçlarımız için bozdurduk cevabını aldığını" ifade ettiği, buna karşılık davalı tanıklarının ziynet eşyalarının cins ve miktarı hakkında herhangi bilgilerinin olmadığı, altınların davacı kadın tarafından evden ayrılırken yanında götürüldüğünü beyan ettikleri ne var ki davalının evlilik birliği devam ederken satın almış olduğu arabanın nereden elde edilen parayla alındığı hakkında mahkemeye bilgi sunmadığı, bir kısım tanıklarca fiili ayrılık

aşamasında kadının kolunda bilezik görüldüğü ifade edilmişse de bu bileziklerin sayısı hakkında sadece ...'in bilgi sahibi olduğu ve ifadesinde ortak çocuk dünyaya geldikten sonra davacıda bir, iki veya üç şeklinde bilezik gördüğünü söylediği anlaşılmıştır.

16. Dosya kapsamı bir bütün olarak değerlendirildiğinde, davacı tanıklarının davacının iddiasıyla örtüşen beyanlarda bulundukları, hâl böyle olunca; davacının düğünde takılan ziynetlerin varlığını ve davalı tarafından alınarak bozdurulduğunu şüpheye yer vermeyecek şekilde kanıtladığı gözetilmeksizin davanın reddine karar verilmesi bozmayı gerektirmiştir.

17. O hâlde, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulması gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

18. Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

VII. KARAR

Açıklanan sebeplerle;

Davacı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında gösterilen nedenlerden dolayı 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 371 inci maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine,

Dosyanın 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 373 üncü maddesinin birinci fıkrası uyarınca kararı veren İlk Derece Mahkemesine, kararın bir örneğinin Bölge Adliye Mahkemesine gönderilmesine,

05.07.2023 tarihinde oy birliğiyle kesin olarak karar verildi.

"K A R Ş I O Y"

Önsoruna İlişkin

Dava, ziynet alacağı davasına ilişkin olup Hukuk Genel Kurulundaki görüşmeler sırasında işin esasının incelenmesinden önce; İlk Derece Mahkemesince verilen karara karşı davacı vekilinin istinaf talebinin Bölge Adliye Mahkemesince esastan reddine karar verildiği, esastan ret kararına karşı davacı vekilinin hükmü temyiz etmesi üzerine Özel Dairece İlk Derece Mahkemesi kararının bozulduğu, bozma üzerine İlk Derece Mahkemesince davalı aleyhine açılan 43.070,00 TL ziynet alacağı istemli davanın reddi yönünden önceki kararda direnildiği anlaşılan eldeki davada; 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun m. 341/2 nci hükmü kapsamında direnme kararının verildiği 08.09.2022 tarihi itibarıyla "MİKTAR YÖNÜNDEN KESİNLİK SINIRININ TESPİTİNDE" 6100 sayılı Kanun'un 341/2 nci maddesinin mi, yoksa 362/1-a maddesinin mi uygulanması gerektiği hususu ÖN SORUN olarak tartışılıp değerlendirilmiştir.

Hukuk Genel Kurulunca yapılan inceleme sonucunda eldeki davada "...6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nda ilk derece mahkemesince verilen kararların temyiz edilmesi hâlinde kesinlik sınırının tespitine dair açık bir hüküm bulunmadığı, kanun yolu başvuru sınırlarının başvurulacak kanun yoluna göre değil kararı veren mahkemeye göre belirlenmesi gerektiği, doğrudan temyiz yolunda ilk derece mahkemesi kararlarının denetimsiz bırakılmaması endişesiyle HMK'nın 341 inci maddesinin ikinci fıkrasındaki düzenlemenin dikkate alınmasının gerekli olduğu..." gerekçesi ile ön sorunun bulunmadığına karar verilmiş olup, aşağıda açıkladığım gerekçelerle dosyada ön sorun bulunduğu düşüncesinde olduğumdan sayın çoğunluğun görüşüne katılamıyorum.

Temyiz kanun yolunun konusunu, istinaf aşamasında bölge adliye mahkemesi tarafından verilen kararlar oluşturmaktadır. Ne var ki 6100 sayılı Kanun'un "Bozmaya uyma veya direnme" başlıklı 373 üncü maddesinin birinci fıkrasında Yargıtayın bozma kararı, başvurunun bölge adliye mahkemesince esastan reddi kararına ilişkin ise bölge adliye mahkemesi kararı kaldırılarak dosyanın kararı veren ilk derece mahkemesine gönderileceği düzenleme altına alınmıştır. Aynı maddenin dördüncü fıkrasında ise bozma kararı üzerine ilk derece mahkemesince verilen karara karşı "TEMYİZ YOLUNA" başvurulacağı belirtilmiştir. Görüldüğü gibi sıçramalı temyiz olarak adlandırdığımız bu istisnai durumda ilk derece mahkemesi kararı "TEMYİZE" konu edilmektedir. Bölge adliye mahkemesi, bozmadan önceki ilk verilen yerel mahkeme kararını DOĞRU BULDUĞUNA GÖRE, bozmaya uymadan sonra verilen bu yeni kararı YANLIŞ BULMA

ihtimali yüksektir. Bu ise, Yargıtayın bozma kararı ve buna uyma ile çelişeceğinden, kanun koyucu, hem bu çelişkiye imkân tanımamak hem de gereksiz zaman kaybının önüne geçmek için "TEMYİZ YOLUNU" kabul etmiştir.

İlk derece mahkemesi kararının "HAK ARAMA YOLLARINI DARALTMAMAK" gerekçesi ile Yargıtay tarafından bir şekilde denetlenmesini sağlamak için/niyetiyle İSTİNAF SINIRINI esas alarak 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun AÇIK METNİNİ zorlayıcı/aykırı yorumlara kalkışmak uygun bir yol değildir. Böyle bir yolu yürürlüğe koymak YASAMA ERKİNİN takdirinde ve yetkisindedir.

Kaldı ki YARGITAY HUKUK GENEL KURULU ilk derece mahkemesi olarak Yargıtay Hukuk Dairesi tarafından verilen kararların temyiz incelemesini, istinaf değil "TEMYİZ SINIRINI" dikkate alarak gerçekleştirmektedir. Nitekim Özel Dairelerin ilk derece mahkemesi sıfatıyla vermiş olduğu kararlara karşı temyiz yoluna başvurulduğu takdirde Hukuk Genel Kurulu bu kararları "TEMYİZ KESİNLİK SINIRINA GÖRE" incelemektedir. Öyle ise ilk derece mahkemesi sıfatıyla Özel Dairece verilen bir kararda miktar yönünden istinaf kesinlik sınırı değil de "TEMYİZ KESİNLİK SINIRI" dikkate alınırken diğer ilk derece mahkemelerinin verdikleri kararlar bakımından 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununda yer almayan bir düzenlemeyi içtihaden yürürlüğe koyarak "İSTİNAF SINIRI" kabul edilmesi yaman bir çelişki oluşturmaktadır.

Dolayısıyla kanun yolu başvuru "SINIRLARININ" 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununda açıkça gösterilen kanun yoluna göre değil de "KARARI VEREN MAHKEMEYE GÖRE" farklı tespit edilmesi görüşünün hukuki bir dayanağı bulunmamaktadır. Kanun maddesinin lafzındaki belirli kelimeleri, diğerlerinden ve özellikle kanunun sistematüğinden bağımsız yorumlamak hukuken mümkün değildir. Nasıl ki Yargıtay ilgili hukuk dairesinin tazminat davası sonucunda vermiş olduğu kararlara karşı temyiz yoluna başvurulabilir; temyiz incelemesi, Yargıtay Hukuk Genel Kurulunca yapılır, bu bir temyiz kanun yoludur ve HMK'nın 362 nci maddesinin dikkate alınarak miktar yönünden kesinlik sınırı tespit edilir diyorsak, HMK'nın 373/4 üncü maddesinde "Yargıtayın bozma kararı üzerine ilk derece mahkemesince bozmaya uygun olarak karar verildiği takdirde, bu karara karşı temyiz yoluna başvurulabilir" şeklinde yazılı temyiz kanun yolunda da aynı hukuk kurallarının uygulanması gerekmektedir.

Dahası bu iki istisnai durum arasında farklı uygulamayı gerektirecek, temyize başvuru için istinaf kanun yolu sınırını dikkate almayı hukuken kabul edilebilir gösterecek bir düzenleme de bulunmamaktadır. Tüm bu nedenlerle, bölge adliye mahkemesinin esastan ret kararı nedeniyle ilk derece mahkemesi tarafından verilen yeni karara karşı gidilebilen sıçramalı temyiz yolunda da aynı esaslar çerçevesinde temyiz sınırının tespit edilmesi gerekmektedir.

Nitekim Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 27.04.2021 tarihli ve 2019/(21)10-507 Esas, 2021/523 Karar, 29.10.2022 tarihli ve 2020/2-364 Esas, 2021/1618 Karar sayılı kararları da aynı doğrultudadır.

Sonuç Olarak;

6100 sayılı Kanun'un 373 üncü maddesinde düzenlenen her iki olasılıkta da Yargıtayın bozma kararı üzerine derece mahkemelerince verilen kararlara karşı "TEMYİZ KANUN YOLUNA" başvurulacağının belirtildiği, dolayısıyla Yargıtay bozma ilâmına karşı gerek bölge adliye mahkemesi gerekse kanuni düzenleme gereği ilk derece mahkemesinin vereceği uyma veya direnme kararlarına karşı gidilebilecek olan kanun yolunun TEMYİZ KANUN YOLU OLDUĞU, temyiz kanun yolu şartlarının ise 6100 sayılı Kanun'un 362 nci maddesinde düzenleme altına alındığı, kanun yolu başvuru sınırlarının kanun yoluna göre değil de kararı veren mahkemeye göre tespit edilmesi gerektiği görüşünün hukuki bir dayanağının/gerekçesinin bulunmadığı, yasa gereği sıçramalı temyiz kanun yolunda "İSTİNAFA BAŞVURU SINIRININ KIYASEN DİKKATE ALINMASINI HAKLI KILABİLECEK" açık veya yorum yoluyla ulaşılabilecek bir düzenleme de bulunmamaktadır.

Hâl böyle olunca dosyada ön sorun bulunduğu ve davacı vekilinin "TEMYİZ İSTEMİNİN MİKTARDAN REDDİNE KARAR VERİLMESİ" gerektiği görüşünde olduğundan Sayın Çoğunluğun dosyada ön sorun bulunmadığına dair düşüncesine katılmama 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu izin vermemektedir.

Farklı düşünüyorum.